

leedes, at det Forbud, som hersker overfor Lydskland, har der været meddelte Dispensation fra og kan der jævnlig være meddelte Dispensation, og der er dem, som have sagt — men herom skal jeg tale ganske sagte —, at den Omstændighed, at Regjeringen i den senere Tid har ment at maatte ophøre med disse Dispensationer, ikke skulde være uden Indflydelse paa det Forbud, som en anden Regjering har udstedt mod Danmark.

Judenrigsministeren (Skel): Jeg skal gjøre et Par Bemærkninger, skjøndt ikke med stor Lyst, saameget mere som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) synes mig ved de senere Udtalelser at komme til en Ertase og en Pathos, som min Stemme slet ikke kan følge. Jeg synes, det er rigtigt at tage denne Sag ganske jævnt. Der er ikke mindste Anledning til at forudsætte, at Ministeren har villet begunstige enkelte Personer eller har villet begunstige den ene Samfundsklasse paa den andens Beføstning. Det har det ærede Medlem ikke mindste Anledning til at antage. Jeg tror heller ikke, at det vil lykkes det ærede Medlem at faae Flertallet til at tro, at noget Saadant er slet, selv om det maatte lykkes ham at faae dem til at følge sig i sine Forslag. Det stoler jeg paa. Det ærede Medlem er jeg fuldstændig uenig med Hensyn til min Bespielse til at give Dispensation fra nedlagte Forbud. Jeg kan ikke fravige den Mening, at den Autoritet, i hvis Magt det ligger at nedlægge Forbud og ophæve dem, naar den vil, tillige maa have Bespielse til ogsaa at foretage Modifikationer i dem. Jeg beklager, at det ærede Medlem holder saa stærkt paa sin Opfattelse, thi hvis det skulde blive Tilfældet, at Forholdet virkelig maatte blive saaledes, ere vi ude af Stand til uden de søleligste Offre nogensinde at komme i nogetshelt Forhold til Lydskland med Hensyn til vor gjenfaldige Kvægudsørsel og Udsørsel. Forholdet er nemlig det, at vi ligeoverfor England ere forpligtede til at vedligeholde et absolut Forbud imod Udsørsel fra Lydskland, saalænge vi ville have Frihed til at udføre Kvæg til England. Men England har taalt, naar Løverne vare derester, og der ingen Fare var paa Færde, at den danske Regjering, naar den skjønede, at den kunde gjøre Undtagelse fra Forbudet, da har gjort det. I det Dieblit, den danske Regjering ikke kunde have gjort en saadan Undtagelse, vilde vi i mange Aar ikke have haft nogen Forbindelse med Lydskland, og skal det forstaas saaledes, at Forbudet ikke kan modificeres, vilde vi for Fremtiden være affaarne fra at have nogen Forbindelse med Lydskland, medmindre vi ville opgive at have nogen Forbindelse med England. Men, som sagt, det ærede Medlem kan nu udtale sin Mening mere eller mindre pathetisk, det giver den hærken mere eller mindre Vægt end den, som Ordene give. Jeg anser mig for berettiget til at gjøre

Undtagelse, og jeg har ikke i dette Tilfælde gjort nogen Undtagelse af Hensyn til Personer. Jeg har ikke engang vidst, hvem de vare, jeg har kun vidst, at det var Folk, som vare i den Grad ilde stedte, at de vare udsatte for de allerføleligste Tab. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke viste lige megen Aabenhed overfor de forskjellige udenlandske Regjeringer, og udtalte, at det var næsten forfærdeligt at se paa, at Ministeren gjorde noget Saadant, men det ærede Medlem maa virkelig indrømme, at Forholdet til England, forsaavidt angaar dette Spørgsmaal, jo er af en ganske anden Bestaaffenhed end Forholdet til Lydskland. Det Forhold, hvori vi staa her, er et ganske andet, og den Aabenhed, jeg har vist overfor England i dette Tilfælde, kan ikke sammenlignes med den Aabenhed, som det ærede Medlem mente, jeg skyldte at vise overfor Lydskland. Forholdene ligne slet ikke hinanden. Regjeringen var forpligtet ligeoverfor England til at vise den største Aabenhed. . . (Skel: Det skal man vise mod alle Regjeringer). Ja, det kan det ærede Medlem sige; det er en Forpligtelse, som jeg haaber, han er voren. Men jeg vil sige, at Tilstanden var saa paatrængende her paa Sjælland, at det gjaldt ikke om Uger, ja snart ikke om Dage; thi hvis de Paagjældende ikke vare bleve hjulpe i Løbet af 2 Dage, saa havde de været nødsagede til at staa deres Kreaturer ned og lade dem raadne, hvis de ikke kunde faae dem affatte. (Modsigelse.) Ja, de Herrer tænke vel paa Muligheden af, at de kunde have saltet dem; men det er ikke saaledes at salte Fedekreaturer i Sommerens Tid. Men lad dette nu være, som det vil, Forholdene vare i hoi Grad paatrængende. Der var ikke nogen anden Mulighed for at skaffe dem nogen Affætning af deres Kreaturer end gjennem de Undtagelser fra Forbudet, som jeg tillod mig at gjøre, og jeg beder lagt Mærke til, at alle Betingelser dengang vare tilfæde for, at vi kunde have Forbudet. Vi vare her paa det Stadium, at, dersom ikke England havde givet os det velmente Raad, at vi ikke skulde have Forbudet, ville vi ubetinget have gjort det i Tilid til, at Sjælland nu var fri for Lungesyge. Det var det, der gjorde det betænkeligt for mig ikke at komme disse Menneffer til Hjælp; thi det var naturligvis min eneste Hensigt at spare Folk paa Sjælland, som isorveien havde lidt Tab nok, for de yderligere Tab, der maatte følge af, at de nu bleve nødsagede til siebliffelig at søge for en hvilken som helst Pris og paa en hvilken som helst Maade at blive deres Besætninger frit. Jeg havde ikke gjort det, naar jeg ikkebagefter havde kunnet underrette Lydskland om, at Forholdet var af den Bestaaffenhed herhjemme, at vi uden nogen Betænkelighed turde sikkre dem mod, at der skulde være Fare ved de Kreaturer, der herfra bleve førte gjennem Lydskland. Men skulde det da være